

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.042 van 23 oktober 2001
in de zaak A. 94.177/VII-22.302**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat D. DE KEUSTER,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Brederodestraat 13

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
 Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 1 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 16 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die, loco advocaat D. DE KEUSTER, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 5 maart 2000 en verklaarde zich op 7 maart 2000 vluchteling.

1.2. Op 16 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 5 juli 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 14 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Durnez.

Betrokkene, van Slovaakse nationaliteit en Roma-origine, verklaarde op 9 november 1999 samen met zijn schoonzoon H getuige te zijn geweest van een schietpartij waarbij een buurman gewond raakte. De buurman zou later in het ziekenhuis overleden zijn. Drie dagen na dit incident zou de politie H op straat opgepakt hebben en hem in het bos geslagen hebben. Dit zou zich nog één of twee keer herhaald hebben. Tussen 14 en 16 november zou de politie bij alle buurtbewoners zijn langsgeweest om informatie te verzamelen over het incident van 9 november 1999. Ze zouden ook bij betrokkene thuis zijn geweest, maar betrokkene zou gedaan hebben alsof hij niets gezien had. Hierna zouden andere politieagenten betrokkene nog drie keer zijn komen lastigvallen en zij zouden betrokkene en zijn gezin beledigd hebben

omwille van hun origine. Op 4 januari 2000 zou betrokkene op straat door onbekenden zijn aangevallen en geslagen. Betrokkene zou door vrienden naar huis gebracht zijn. Betrokkene zou één dag op de dienst spoedgevallen hebben doorgebracht. Hierna zou betrokkene van een kennis die bij de politie werkt de raad gekregen hebben Slovakije voor een tijdje te verlaten. Op 4 maart 2000 zou betrokkene in het gezelschap van zijn echtgenote, hun vier kinderen en H (OV. 4.940.219) Slovakije verlaten hebben. Op 5 maart 2000 zouden zijn in België zijn aangekomen, waar zij op 7 maart 2000 asiel aanvroegen.

Er dient opgemerkt te worden dat de door betrokkene voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen tegenstrijdigheden vertonen met eerder door hem afgelegde verklaringen en met verklaringen die betrokkene echtgenote aflegde voor het Commissariaat-generaal. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van betrokkene asielrelaas ernstig ondermijnd.

Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat H door de politie werd meegenomen vanuit betrokkene's woning, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal stelde dat H op straat door de politie werd opgepakt en meegenomen (verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 5). Verder verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat dit zich nog één of twee keer herhaalde (verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 5.). Hiervan maakt betrokkene echter geen melding voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarnaast verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie, nadat ze H hadden meegenomen, nog twee of drie keer langskwam om betrokkene mee te nemen voor verhoor, maar dat hij zich telkens bliksemsnel verstopte. Voor het Commissariaat-generaal stelde hij echter dat de politie in totaal drie of vier keer langskwam en dat hij de eerste twee keren de agenten ontvangen heeft. De eerste keer zouden zij informatie gevraagd hebben, de tweede keer zouden zij betrokkene beledigd hebben. De volgende twee keren dat de politie kwam, zou betrokkene niet thuis zijn geweest en zou betrokkene echtgenote beledigd zijn (verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 6 en 7). Betrokkene verklaarde ook dat hij zich niet voor de politie verborgen hield (verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 8).

Wat de aanval op 4 januari 2000 betreft verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat hij als gevolg hiervan één dag op de dienst spoedgevallen heeft gelegen (verhoorverslag man Commissariaat-generaal p. 9). Betrokkene echtgenote verklaarde daarentegen dat haar echtgenoot (betrokkene) drie dagen in het ziekenhuis verbleef (verhoorverslag vrouw Commissariaat-generaal p. 5). Nog wat dit incident betreft verklaarde betrokkene dat hij geen klacht heeft ingediend bij de politie, aangezien hij niet wist wie hem had aangevallen (verhoorverslag man Commissariaat-generaal p. 9). Zijn echtgenote stelde dat haar echtgenoot (betrokkene) na dit incident wel naar de politie is gegaan en klacht heeft ingediend (verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 5).

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van betrokkene echtgenote een bevestigende beslissing werd genomen wegens het bedrieglijk karakter van haar verklaringen.

Gezien bovenstaande kan in hoofdte van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste onderdeel van het enig middel verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht inroept, doordat de commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen op basis van zeer beperkte tegenstrijdigheden zonder de toestand van verzoeker in Slowakije en het gevaar voor zijn persoonlijke integriteit grondig te onderzoeken; dat verzoeker voorhoudt dat de aangehaalde feiten bevestigd worden in het jaarverslag van Amnesty International van het jaar 2000;

Overwegende dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing besluit tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag van verzoeker, nadat hij heeft vastgesteld dat er verscheidene tegenstrijdigheden zijn tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoeker, enerzijds, en tussen de verklaring op het Commissariaat-generaal van verzoeker en zijn echtgenote, anderzijds; dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas; dat verzoeker geen enkele poging doet deze contradicties te verklaren; dat rapporten over de algemene situatie in Slowakije niets zeggen over de persoonlijke toestand van verzoeker en geenszins afbreuk doen aan het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd; dat het eerste onderdeel van het enig middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede onderdeel van het enig middel verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, meer bepaald van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), doordat in de bestreden beslissing nergens is aangegeven op welke rechtsregel zij is gesteund;

Overwegende dat de commissaris-generaal in zijn beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de Conventie van Genève; dat door deze vermelding de rechtsregel wordt aangegeven waarop de beslissing is gesteund;

3. Overwegende dat verzoeker geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig oktober tweeduizend en één, door

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

M.-R. BRACKE.